ராமர் - தமிழ்

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான் அஞ்சிலே
    ஒன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே ஒன்றா றாக ஆரியற் காக
    வேகி
அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற
    அணங்கைக்கண் டயலாரூரில்
அஞ்சிலே ஒன்றை வைத்தான்
    அவனெம்மை அளித்துக் காப்பான்

உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா விளை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவ ரன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே

அரியணை அனுமன் தாங்க அங்கதன் உடைவாள் வாங்கப்
பரதன்வெண் குடைக விப்ப இருவரும் கவரி பற்ற
விரைசெறி குழலி ஓங்க வெண்ணையூர்ச் சடையன் வண்மை
மரபுளோர் கொடுப்ப வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி

எண்ணறும் நலத்தினாள் இளையள் நின்றுழிக்
கண்ணொடு கண்ணினைக் கவ்வி ஒன்றையொன்று
உண்ணவும் நிலைபெறா து உணர்வும் ஒன்றி
அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்

வெய்யோன் ஒளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோ எனும் இடையாளொடும் இளையானொடும்
    போனான்
மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழை முகிலோ
ஐயோ இவன் வடிவென்பதோர் அழியா அழகுடையான்

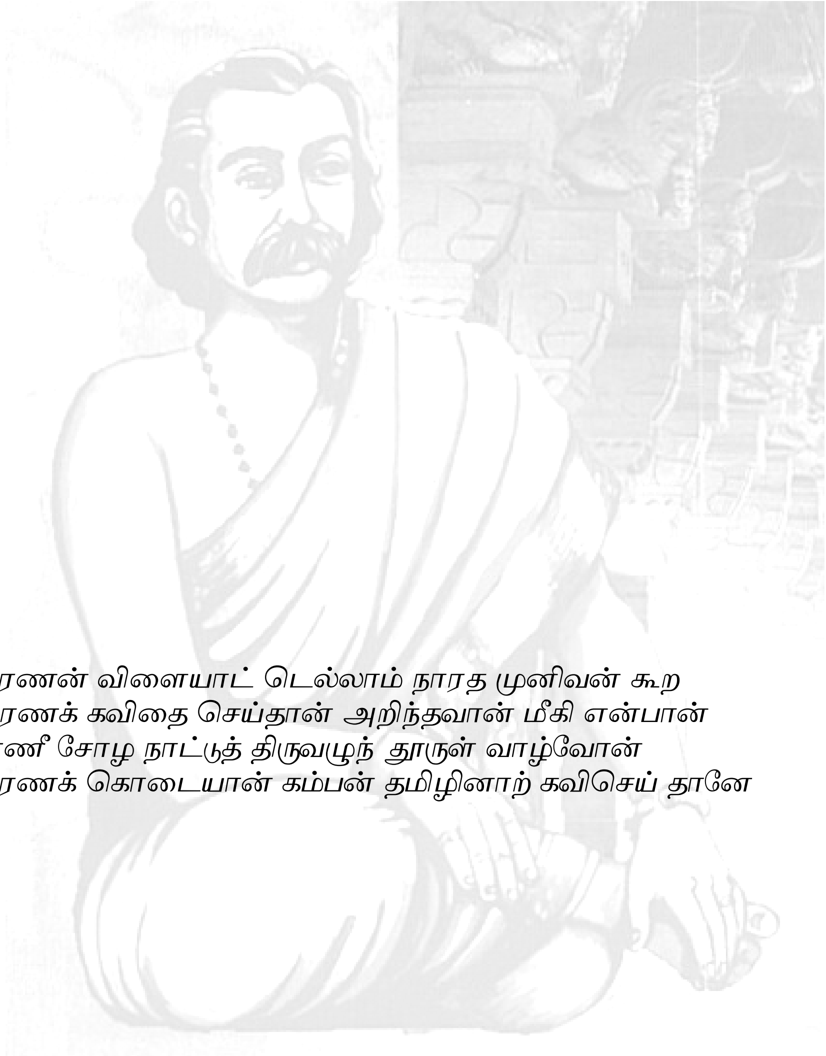

நாரணன் விளையாட் டெல்லாம் நாரத முனிவன் கூற
ஆரணக் கவிதை செய்தான் அறிந்தவான் மீகி என்பான்
சீரணி சோழ நாட்டுத் திருவழுந் தூருள் வாழ்வோன்
காரணக் கொடையான் கம்பன் தமிழினாற் கவிசெய் தானே

மும்மைசால் உலகுக் கெல்லாம் மூலமந் திரத்தை முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதத்தைத் தானே
இம்மையே எழுமை நோக்கும் மருந்தினை ராமன் என்னும்
செம்மைசேர் நாமம் தன்னைக் கண்களில் தெரியக் கண்டான்